

ČOVEK NA KIŠI

Čovek na kiši je lep.
Gologlav, dok ide uzbrdo po najjačem pljusku.
Ne zna se gde mu je kuća.
Ne izgleda kao da ga neko tamo čeka.
Pod nejakom uličnom rasvetom, ne žuri mu se.
Niti je nasmejan niti plače.
U rukama nema ničega.
Ne treba ga razumeti, niti se pitati šta oseća,
Da li mu je hladno i gde je njegova misao.
Ali, gledan iz kabine auta, uz dobru muziku s radija,
On je lep kao let jastreba nad žitom, kao skok delfina,
Kao svetlo s one strane svakodnevnog ništavila.

REČ MOŽE DA SLOMI ZID

Reč može da slomi zid.
U to sam se uverio u 11.57 časova pre nekoliko dana,
lako su opeka i malter bili najboljeg kvaliteta.

Slama i onaj led što se preko njega može hodati.
Čuo sam i takvu, resku kao plač novorođenčeta,
Zvuk svetla u potpunom mraku.

Od nje pucaju neispijene čaše i stakla na zgradama;
Čini da jegulje hrle ka moru,
A dan dobija boju i smisao iz svojih ruševina.

Ona lomi noževe, kuršumi nestaju u daljini,
Gradovi se sljubljuju u blesku tektonskih kretanja.

Njena meta je spoj jedne beskrajne linije
I kružnice bez središta.

PISMO JEDNE MLADE ŽENE S DALEKOG SEVERA

Nedavno dobih pismo s dalekog severa.
Jedna mlada žena pisala mi je o tome
Kako želi da je upoznam s čovekom koji je nedavno,
U mojoj pesmi koju je pročitala na društvenoj mreži,
Gologlav prkosio pljusku penjući se uzbrdo.

Taj čovek zaista postoji, ali moj prolazak autom pored njega
Bio je tek povod za pisanje.
Ne pitajući se o prirodi njene želje,
Obećah joj da ću ih u pesmi spojiti večnom ljubavlju,
Ali suviše nepromišljeno, kako to često, na svoju nesreću, uradim.

Ne mogu se, koliko god pokušavao, setiti njegovog lica.
Iza zamagljenog stakla ličio je na duha.
Nju, opet, poznajem tek iz onih nekoliko napisanih redova.

Da li bi joj bio lep? A ona njemu? Da li bi izdržao njene promene raspoloženja?
Da li dele slične misli? Da li, oboje, još uvek pate za bivšim partnerima?
Koliko bi im bilo zanimljivo u krevetu? Da li bi mu često spremala omiljeno jelo?
Da li taj čovek zarađuje dovoljno? Hoće li njihova ljubav kopniti kada im se

rodi dete?

Čitaju li slične knjige ili je dovoljno da u mašti dopustim da privlačnost
Uradi svoje, a reči se ustroje tako da u ovim redovima ne ostane
Pitanje o tome šta se dalje dogodilo?

Zbog čega me grize savest, iako sam već uradio i previše da ih zbližim?
Da li je, makar u vremenu i prostoru pesme,
Zaista sve večno i moguće?

Žudim za njihovim susretom i bojim ga se.
Ma koliko u svakom smislu bili daleko,
Prejako osećam da će se veoma brzo sresti.
Ukoliko ih vidim zajedno, pokušaću da nikada više ne pomislim na to.